

จากใจศิษยาภิบาล คริสตจักรที่ 4 สืบสัมพันธ์วงศ์

เรื่องคำเทศนา “ซูดมินชีรี่ 7 ความบาปที่นำไปสู่ความมรณา”

สวัสดีครับ พี่น้องที่รักในพระคริสต์

ผมหวังว่าหลังจากที่ได้ฟังเทศนาที่คริสตจักรแล้ว พี่น้องจะใช้เวลาส่วนตัวกับพระเจ้าอ่านใคร่ครวญคำเทศนา เพื่อตรวจสอบชีวิตของเรา การที่พี่น้องใช้เวลาเจียวกับพระเจ้าใคร่ครวญคำเทศนาจะช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจของเรา ช่วยให้เรารู้จักกับพระเจ้า และเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ที่มีต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเรา เพื่อเราจะได้รับพระพรและเป็นพระพรแก่คนอื่นที่อยู่รอบข้างเรา

อย่าลืมว่า ถ้าคุณไม่จัดการกับความบาปในชีวิตคุณ ความบาปนั้นๆ แม้เพียงน้อยนิดก็จะนำไปสู่ความบาปอื่นอีกมากมาย อย่าปล่อยความบาปให้นำคุณไปสู่ความมรณา เราอย่าโง่อยู่เลยครับ อย่าเสียรู้มารหรือเปิดโอกาสให้กับมันเลย **จงฉลาดและจัดการกับความบาปในชีวิตคุณเดี๋ยวนี้เถอะครับ**

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพร

ศจ.ดร.บัณฑิต บุญอุทิศ

ความบาป 7 ประการที่นำไปสู่ความมรณา : 6) ตะกละตะกลาม (GLUTTONY) โดย ศจ.ดร.บัณฑิต บุญอุทิศ

เมื่อได้ขึ้น คำว่า “ตะกละตะกลาม” เราอาจจะขี้มและคิดถึงเด็กๆตัวอ้วนจ้ำม่ำมากกว่าผู้ใหญ่ เราคงคาดไม่ถึงว่าความตะกละตะกลามจะเป็นเรื่องสำคัญจนถึงกับเป็นความบาปที่นำไปสู่ความมรณาได้ **ความตะกละตะกลามคือ** ความโลภเห็นแก่ตัวที่เป็นปกติวิสัย ซึ่งไม่เพียงแต่ครอบคลุมในเรื่องของอาหารเท่านั้น แต่รวมไปถึงทุกๆเรื่อง (ทรัพย์สิน เงินทอง ตำแหน่งหน้าที่) กล่าวโดยรวมความตะกละตะกลามเป็น**ความบาปของความอยากที่มากเกินไป มากเกินขอบเขต** พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542 นิยามคำว่าตะกละตะกลามว่า “มักกิน, กินไม่เลือก, เห็นแก่กิน, โดยปริยายหมายความว่าอยากได้มากๆ” ไม่มีสังคมในยุคใดสมัยใดที่ใช้ข้าวของสุรุ่ยสุร่ายเพื่อสนองความอยากตามอำเภอใจจนมากเกินไปจนเขตเท่าสังคมนายุคปัจจุบัน เป็นความจริงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า **“เมื่อมนุษย์คนหนึ่งคนใดมีมากจนเกินไปก็จะเป็นความขาดแคลนของมนุษย์อีกคนหนึ่ง”** คนจนของโลกอยู่ที่ประตูบ้านของเราแต่ความมั่งคั่งของโลกอยู่ในกระเป๋าของเรา The world's poor are at our door but the world's wealth is in our pocket ใ้เราทำความรู้จักกับความตะกละตะกลามที่แฝงตัวอยู่ในชีวิตมนุษย์ เมื่อเราตระหนักถึงความบาปประเภทนี้เราจะสามารถสำรวจชีวิตของเราและจัดการกำจัดความบาปแห่งความตะกละตะกลามออกจากชีวิตของเรา

ลักษณะบาปแห่งความตะกละตะกลาม 5 ประการ

1) ความพึงพอใจในการกินและดื่มที่มากเกินไปจนขอบเขต

ผมคิดว่าพี่น้องคงจะ enjoy ชื่นชมกับรสชาติอันโอชะของอาหารที่เอร็ดอร่อยเช่นเดียวกับผม และทุกครั้งที่เรารับประทานอาหารพี่น้องจะโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงจัดหาและเลี้ยงดูเรา ในพระคัมภีร์มีการกล่าวถึงเรื่องอาหารมากมายตั้งแต่อาหารหลักพื้นฐานเช่นขนมปัง ไปจนถึงงานเลี้ยงหรูหรา ฟุ่มเฟือยในงานแต่งงาน อาหารเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสำหรับชีวิต พระเจ้าทรงประทานอาหารมากมายหลากหลายชนิดให้กับเรา ไม่เพียงเพื่อบำรุงเลี้ยงชีวิต แต่เพื่อให้เราได้ชื่นชมเพลิดเพลินดื่มด่ำไปกับกลิ่นที่หอมหวานและรสชาติอันโอชะของอาหาร **ไม่ใช่โดยส่วนตัวแต่ร่วมกับคนอื่น** เป็นเรื่องที่น่าเศร้ามากที่ในสังคมปัจจุบันเวลาที่ครอบครัวจะร่วมรับประทานอาหารด้วยกันในแต่ละวันแทบจะไม่เหลืออยู่แล้ว ต่างคนต่างกิน ทำให้เวลาอาหารของครอบครัวซึ่งเป็นเวลาที่มีความหมายเพราะเป็นเวลาที่ครอบครัวจะใช้เวลาร่วมกัน พุดคุยกัน สร้างความสัมพันธ์ต่อกัน มีความเป็นเพื่อนให้กัน เวลาอาหารไม่เพียงแต่จะเป็นเวลาที่เรแบ่งปันอาหารแต่เป็นเวลาที่เรแบ่งปันทุกความสุขของกันและกัน เวลาอาหารไม่เพียงแต่จะเป็นการสังสรรค์ในครอบครัวแต่ยังรวมไปถึงหมู่เพื่อนฝูงญาติมิตรด้วย เป็นเวลาของการสร้างมิตรภาพ คำว่า “Companion” หรือ “เพื่อน” มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “ร่วมกับขนมปัง” (with bread) ซึ่งเตือนเราว่าการทานอาหารร่วมกันเป็นการสร้างความสัมพันธ์ และความเป็นเพื่อน

วันนี้ผมไม่ได้จะมากล่าวเรื่องการใช้อาหารในทางที่ถูกแต่จะมาให้เห็นถึงทางที่ผิด การที่เราหลงไหลเพลิดเพลินกับอาหารจนเกินขอบเขต จนอาหารมาครอบงำจิตใจเรา หรือ กลายเป็นโรคร้ายกักร่อนชีวิต และสุขภาพของเรา และ กลายเป็นความบาปในชีวิตของเรา คุณอาจมีภาพของคนอ้วนมากๆ ที่อ้วนเพราะกินมาก และไม่รู้จักควบคุมตนเองที่จะกินพอประมาณ 'อย่าอยู่ท่ามกลางคนดื่มเหล้าอุ่น หรือท่ามกลางคนตะกละที่กินเนื้อ เพราะคนขี้เมาและคนตะกละจะมาถึงความยากจน และความรุ่งเรืองจะเอาผ้าซีริ่วห่มคนนั้น' (สุภาษิต 23:20-21) ยิ่งไปกว่านั้นผู้ที่กินเกินขอบเขตก็จะมีปัญหาสุขภาพตามมามากมาย และนำไปสู่ปัญหาสังคมด้วย ปัจจุบันมีคนตายเพราะโรคอ้วนมากทีเดียว มีเด็กที่พ่อแม่ไม่ได้ดูแลเรื่องอาหาร ที่เด็กจะได้กินอย่างถูกต้องพอประมาณจนเด็กๆเป็นโรคอ้วนหรือ Hyperactive จากอาหารพวกขนมคบเคี้ยว (Junk food) ในฝั่งตรงข้ามจากฝั่งที่กินจนเกินขอบเขตก็จะมีพวกที่ควบคุมอาหารจนเกินขอบเขต ผมไม่ได้หมายถึงการควบคุมอาหาร (diet) เพื่อสุขภาพแต่ผมกำลังพูดถึงคนที่หมกมุ่นกับรูปร่างหน้าตาของตัวเองให้หุ่นดีและสวยตามแฟชั่น คุณอาจแปลกใจว่าทำไมการกินและดื่มมาก กับ การควบคุมอดอาหารจนเกินขอบเขต ถึงกลายเป็นเรื่องบาปได้ ? ทั้งสองขั้วนี้มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาหารทั้งคู่ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่กินหรือผู้ที่อดก็จะคิดถึงแต่เรื่องอาหาร คนที่กินก็จะคิดถึงอาหารที่ตนจะกิน จะใช้เวลากับอาหารและการกิน กระเสือกกระสนค้นหานหาของอร่อยเพื่อสนองปากของตน ส่วนผู้ที่อดก็จะคอยคำนวณแคลอรี เลือกที่จะกิน จะใช้ง่าย ใช้เวลาทำอาหารและการกิน หรือความพยายามที่จะไม่กิน ปัจจุบันมีคนตายเพราะอดอาหารเป็นการทำลายตนเอง เช่นอาการโรค anorexia, bulimia ฝ่ายหนึ่งก็จะกินมาก อีกฝ่ายก็จะอดเพราะห่วงภาพพจน์ (Image) ของตน อยากจะสวยหุ่นดี แต่ทั้งสองฝ่ายก็จะให้เวลาและความสำคัญกับตนเองกับอาหาร จนอาหารและตนเองมาแทนที่พระเจ้า แทนที่จะให้เวลากับพระเจ้า "อย่ามองดูที่รูปร่างภายนอกหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเจ้าทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอกแต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ" (1 ซามูเอล 16:7) 'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียว หากมีได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า' (มัทธิว 4:4) ยิ่งไปกว่านั้นการกินหรือการอดที่เกินขอบเขตเป็นการทำลายสุขภาพซึ่งเป็นการทำลายพระวิหารของพระเจ้า 'ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง' (1 โครินธ์ 6:19)

2) ความฟุ่มเฟือยที่สูญเปล่า

ผู้ที่เคยยากจนมาก่อน หรือผ่านชีวิตช่วงสงครามที่มีความอึดอัดขาดแคลน จะเกลียดชังการสิ้นเปลืองที่สูญเปล่า เพราะเขาจะตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งต่างๆ และจะใช้ประโยชน์จากสิ่งต่างๆอย่างเต็มที่ โดยจะไม่ปล่อยอะไรทิ้งไปอย่างเปล่าประโยชน์ แน่แน่นอน การใช้ของฟุ่มเฟือย หรือการใช้ของที่สิ้นเปลืองสูญเปล่าของคนกลุ่มหนึ่งย่อมหมายถึงความขาดแคลนของคนอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งอาจอยู่อีกส่วนหนึ่งของโลกใบเดียวกันนี้ มันเป็นเรื่องที่ถูกต้องหรือที่คนกลุ่มหนึ่งกินทิ้งกินขว้างในขณะที่มีคนที่กำลังอดอยากขาดอาหารตายเพราะความตะกละของคนบางคนที่ไม่ยอมแบ่งสิ่งที่ดีที่มีหรือที่รู้จักคุณค่าของสิ่งที่ดีที่มี โดยไม่มีความสนใจ ขาดความคิดคำนึงหรือความเมตตาคนอื่น บางครั้งถึงกับขาดความขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงให้สิ่งดีสารพัดเหล่านั้นแต่กลับทิ้งขว้างของประทานเหล่านั้นให้สูญเปล่า เราทุกคนคงรู้เรื่องการอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงเสด็จลงมาหาพันคนด้วยขนมปัง 5 ก้อนและปลาสองตัว เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้ว แม้แต่องค์พระเยซูคริสต์ยังทรงตรัสสั่งว่า **“จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ อย่าให้สิ่งใดตกหล่น”** (ยอห์น 6:12) ถ้าหากพระเจ้าทรงไม่สนับสนุนการใช้ของอย่างไม่ระมัดระวัง และเตือนเราไม่ให้ปล่อยให้มีการสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์อย่างไม่จำเป็น ทั้งๆที่พระองค์มีทรัพยากรอันไม่จำกัดไม่มีที่สิ้นสุด (พระองค์จะทำให้ขนมปัง 5 ก้อนเพียงพอที่จะเลี้ยงคนมากกว่าห้าพันคนอีกก็ย่อมได้) เราเป็นเพียงมนุษย์ซึ่งมีทรัพยากรอันจำกัดจึงควรระมัดระวังและใช้ของอย่างคุ้มค่า จริงอยู่เราไม่ได้อยู่ในยุคสมัยสงคราม หรือ อัดขัดขาดแคลน เราไม่ควรดำเนินชีวิตอย่างอัดขัดขาดแคลน แต่เราต้องมีวิถีชีวิตที่สมดุลซึ่งจำเป็นต้องเป็นวิถีชีวิตที่ไม่ปล่อยให้เกิดความฟุ่มเฟือยสิ้นเปลืองสูญเสียโดยเปล่าประโยชน์ ตามแบบอย่างขององค์พระคริสต์

รูปแบบของความตะกละตะกลามที่ปรากฏในสังคมปัจจุบันนอกจากจะเป็น “การกินและดื่มที่เกินขอบเขต” และ “ความฟุ่มเฟือยที่สูญเปล่า” แล้วยังมี

3) ทางเลือกที่หลากหลายจนเป็นอัมพาต

ทุกวันนี้ในแต่ละวันเราจะเผชิญกับสื่อโฆษณามากมายหลายรูปแบบ ที่พยายามชักเยียดสินค้าและบริการ เสนอทางเลือกต่างๆให้คนปริมาณมากที่สุด บริโภคในปริมาณที่มากที่สุด และบ่อยครั้ง เกินความจำเป็น หรือ ทั้งๆที่ไม่มีความต้องการ แต่ก็สร้างและชักเยียดความต้องการให้กับผู้บริโภค ในร้านซูเปอร์มาร์เกต (Supermarket) ในปัจจุบัน คุณสามารถเดินตะลึงกับทางเลือกที่หลากหลาย ตัวอย่างเช่นขนมปังซึ่งมีสารพัดชนิด มีคนเคยลองนับเพียงแค่ครึ่งเดียวของ Section ขนมปัง ก็มีตั้ง 50 ชนิดที่ไม่ซ้ำกัน หากนับรวมส่วนที่ยังไม่ได้นับ คงรวมกันเป็นร้อยชนิดได้สบายๆ ทางเลือกที่มีมากจนตกตะลึงเลือกไม่ถูก แต่ก็ไม่วายมีคนบ่นว่า “ไม่เห็นมีขนมปังข้าวไรน์แบบไม่หวานขายเลย” มีมิชชันนารีที่ทำงานใน

ประเทศแอฟริกาเป็นเวลากว่าสิบปี กลับมาเยี่ยมบ้านที่ยุโรป ถึงกับต้องทิ้งตะกร้าซื้อของ แล้วกลับบ้านไปทำใจ เพราะตกตะลึงและระทระใจกับความเหลื่อมล้ำและความอยู่ดีศรีร่มที่เพิ่มขึ้นในโลก – โลกตะวันตกที่ร่ำรวย และ แอฟริกาที่อดคัดัดขัน เราอาจไม่ได้ตะลึงตะลึงในเรื่องอาหาร แต่ตั้งคณปัจจุบันกำลังส่งเสริมให้เราเกิดความตระลึงในทางเลือก ถ้าไม่มีสิ่งที่เราต้องการ เราก็จะหงุดหงิดคิดหวัง หรือถึงกับโกรธได้ คุณรู้ไหมว่าบริษัทเครื่องสำอาง แคลิฟอร์เนียจะต้องผลิตสีต่างๆ ถึงกว่า 177 สี เพื่อลูกค้าจะได้มีสีที่เข้ากับสีผิวและเสื้อผ้าของตน แม้แต่ร้านขายของเล่นใหญ่ๆ เช่น Toys – R-US ที่ทำให้เด็กๆ แม่แต่ผู้ใหญ่ยังตื่นตะลึงจนเป็นอัมพาตเลือกไม่ถูก

คุณทราบไหมถึงอันตรายของทางเลือกที่หลากหลายเช่นนี้ เพราะรากลึกของปรากฏการณ์นี้ มาจากการที่มนุษย์เอาความต้องการของตนเป็นใหญ่ เมื่อเรากบฏต่อพระเจ้า เราเอาตัวเราเองมาเป็นจุดศูนย์กลางของชีวิต เราขึ้นนั่งบัลลังก์แทนที่พระเจ้า และ ห้อมล้อมตัวตนของเราด้วยสิ่งต่างๆ ทางเลือกต่างๆ ความสะดวก สบายความหรูหราฟุ่มเฟือย จนลืมนึกพระเจ้า เบี่ยงเบนความสนใจของเราไปจากพระเจ้า เราแทนที่พระเจ้าด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง เราไม่ยอมจำนนต่อพระเจ้า เราหันไปจากบ่อน้ำแห่งชีวิตที่จะทำให้เราไม่กระหายอีกเลย ไปแสวงหาสิ่งทดแทนในศูนย์กลางการค้า ซึ่งในที่สุดก็ไม่สามารถให้เราได้อย่างเต็มอิม เราต้องการตอบสนองความต้องการของเราทันทีเดี๋ยวนี เราไม่รู้จักรอคอย สภาพแวดล้อมสังคมปัจจุบัน สื่อต่างๆ ที่ตอกย้ำให้เราสนองตอบความต้องการของคนที่ไม่รู้จักจบสิ้น โดยให้มีให้ได้เดี๋ยวนี ด้วยวิธีการต่างๆ ไม่ต้องอดออม เอามาก่อน ผ่อนทีหลัง เหมือนทารกที่จะต้องได้รับการตอบสนองทันทีเพื่อจะหยุดร้องไห้ จนกว่าพ่อแม่จะเพียรพยายามสอนให้ทารกเรียนรู้และเติบโตขึ้น แต่นักโศกนาฏิกณ์เพียรพยายามที่จะให้เราคงความเป็นเด็กที่ไม่รู้จักโตอยู่ตลอดไป เรามีมากมายแต่ตัวตนของเรานั้นอดคัดัดขัน เราถูกบริโภคด้วยการบริโภคของเราเอง ชีวิตดำเนินไปอย่างไร้ค่าเมื่อปราศจากพระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกเราจากการที่เราลืมนึกพระเจ้า ทำลายตนเอง พระเจ้าทรงต้องการให้เราใช้ชีวิตที่เต็มล้นบริบูรณ์ มีชีวิตที่เป็นพระพรให้กับตนเองและผู้อื่น เป็นชีวิตที่มีความสุข ความพึงพอใจที่แท้จริง “เชิญทุกคนที่กระหาย จงมาถึงน้ำ และผู้ที่ไม่มีเงิน มาซื้อกินเถิด มาซื้อเหล้าองุ่นและน้ำนมเถิด โดยไม่ต้องเสียเงินเสียค่า ทำไมเจ้าจึงใช้เงินของเจ้าเพื่อของซึ่งไม่ใช่อาหาร และใช้ทรัพยากรซื้อสิ่งซึ่งมิให้อิ่มใจ จงเอาใจใส่ฟังเรา และรับพระทานของดี และให้ตัวปีติยินดีในใจมัน” (อิสยาห์ 5:1-2)

4) การใช้ทรัพยากรธรรมชาติในทางที่ผิดจนเป็นการทำลายล้างสภาพแวดล้อมธรรมชาติ

เมื่อไม่นานนี้มีบทความที่ดีเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับ “ดิน” นักการเกษตรจะรู้ว่า ดินชั้นผิว (Top Soil) หรือ ดินชั้นบน เป็นประเภทของดินที่มีความอุดมสมบูรณ์จากปุ๋ยต่างๆ ที่สะสมตามธรรมชาติเป็นระยะเวลายาวนาน ผู้เขียนได้เตือนถึงการสูญเสียดินชั้นผิวในอัตราที่น่ากลัวคือ ทุกๆ หนึ่งตันของผลผลิตเมล็ดธัญญาพืช หรือหญ้าที่ใช้เลี้ยงสัตว์จะมีการสูญเสียความอุดมสมบูรณ์ของหน้าดินชั้นผิวที่อุดมสมบูรณ์ถึง 2.5 ตัน ซึ่งในแต่ละปีจะมีการสูญเสียหน้าดินอย่างมากมหาศาล ผู้เขียนซึ่งเป็นศาสตราจารย์ทางการเกษตรและศาสตราจารย์ได้เตือนถึงการดูแลเอาใจใส่ในระบบนิเวศว่ามีปรากฏชัดเจนอยู่ในพระคัมภีร์ ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นว่าชนชาวอิสราเอลโบราณเป็นผู้ที่ทำการกสิกรรมเพาะปลูกพืชผลทำไร่ รู้จักดูแลรักษาระบบนิเวศวิทยาโดยเฉพาะเมื่อสภาพตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่พวงศัพันธ์อิสราเอลอาศัยอยู่นั้นไม่ค่อยมั่นคงปลอดภัย สภาพแผ่นดินมีลักษณะกึ่งแห้งแล้ง เมื่อทำการเกษตรพืชผลให้ได้ผลผลิตในระยะยาวนั้นจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการเกี่ยวกับทรัพยากรที่สำคัญๆ เช่น น้ำ โดยใช้อย่างประหยัดเท่าที่จำเป็น สภาพทะเลทรายเป็นศัตรูที่เกษตรกรชาวอิสราเอลได้ต่อสู้ตลอดเวลา ผู้เขียนพระวจนะของพระเจ้าได้ชี้ให้เห็นว่า แผ่นดินคานาอันสำแดงถึงพระพรที่เป็นทรัพยากรที่ประาะบางของชนชาติอิสราเอลที่จะต้องได้รับการทะนุถนอมและใช้อย่างถูกต้อง (สังเกตได้จากระเบียบปฏิบัติต่างๆ ของการใช้ทรัพยากร โดยเฉพาะเรื่องดินที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์เดิมเรื่องของธรรมบัญญัติ)

พี่น้องทุกคนคงทราบว่าคุณภาพทรัพยากรต่างๆ ทางธรรมชาติกำลังถูกคุกคาม เสี่ยงต่อการหมดลงโดยไม่อาจทดแทนได้ สืบเนื่องมาจากคนในสังคมใช้ทรัพยากรฟุ่มเฟือยสิ้นเปลือง ยิ่งไปกว่านั้นขบวนการผลิตในปัจจุบันที่เร่งผลิตเพื่อเศรษฐกิจโดยมิได้คำนึงถึงระบบนิเวศกำลังเป็นภัยคุกคามธรรมชาติ ที่พระเจ้าทรงสร้างและทรงมอบหมายให้อยู่ในความรับผิดชอบดูแลของเราทั้งหลายทุกคน คุณรู้ไหมว่าเราต้องใช้ต้นไม้หลายร้อยพันต้น เพื่อทำการผลิตหนึ่งสี่พิมพ์ในแต่ละวันและสิ่งตีพิมพ์เพื่อการโฆษณาจำนวนมากมหาศาล เราปล่อยให้ตัวเองว่าไม่เป็นไร เพราะเราใช้ไม้เนื้ออ่อนไม้พานิชย์ที่ปลูกทดแทนได้รวดเร็วอย่างน้อยเราได้พัฒนาการดูแลระบบนิเวศขึ้นมาในระดับหนึ่งแล้ว เราต่างก็เดินทางข้ามทวีปไปมาเหนือใต้ ออกตก โดยเฉพาะการเดินทางโดยเครื่องบินที่เพิ่มขึ้นในอัตราที่รวดเร็วมากเนื่องจากค่าโดยสารที่ลดลง (Low Cost Airline) เราใช้น้ำมันจำนวนมากมหาศาลและก่อมลพิษมากมาย เราเดินหรือขี่จักรยานไม่ค่อยจะเป็นแล้ว ผลผลิตต่างๆ ด้วยน้ำมือของมนุษย์ ได้ทำลายระบบนิเวศวิทยาอย่างที่ไม่เคยมีมนุษย์ยุคใดๆ เคยกระทำมาก่อน เราเห็นได้ชัดว่าในประเทศไทยเราป่าไม้ถูกโค่นแทบจะหมดประเทศ ผิวดินจำนวนมากที่ถูกทำลายโดยสารเคมี ป่าชายเลนที่ถูกทำลายเพื่อการอุตสาหกรรมอาหารทะเลส่งออก มนุษย์เรากำลังเป็นภัยคุกคามต่อโลก ต่อสัตว์ ต่อธรรมชาติ และต่อชีวิตเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ขยะอุตสาหกรรม ขยะสารเคมีมลพิษจำนวนมากที่ปล่อยทิ้งในระบบนิเวศ เรามาดูเรื่องใกล้ตัว พิจารณาหีบห่อบรรจุภัณฑ์ต่างๆ ที่มีวัสดุภัณฑ์ห่อหุ้มมากมายหลายชั้น โดยเฉพาะพลาสติกรูปแบบต่างๆ คิดดูว่าการผลิตบรรจุภัณฑ์ที่มากมายเกินความจำเป็นเป็น

ความเปลี่ยนแปลงมูลค่ามหาศาลและยังมีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมธรรมชาติอันเป็นผลทั้งจากการผลิตและจากผลิตภัณฑ์พลาสติกและโฟมที่บรรจุหีบห่อที่ฟูมเพื่อใช้แล้วทิ้ง เราใช้จ่ายเพื่อความสะดวกสบายของมนุษย์เราแต่แลกด้วยระบบนิเวศวิทยาที่กำลังถูกมนุษย์ทำลายโดยไม่อาจจะทดแทนได้ จริงอยู่มนุษย์มีความเจริญก้าวหน้าและพัฒนาไปไกล แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าภายใต้ความเจริญที่เห็นในด้านต่าง ๆ นั้นแฝงไปด้วยความโกล ความตะกละตะกลาม ความเห็นแก่ตัวและการไม่เอาใจใส่ปล่อยปละละเลยเพื่อนมนุษย์และทำลายโลกที่เราอาศัยอยู่ในอัตราและปริมาณที่ไม่แพ้ ความเจริญที่มนุษย์เราภูมิใจนักหนา

ในพระคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่าไม่มีความชอบธรรมสำหรับการใช้โลกนี้ในทางที่ผิดจนเป็นการทำลายล้างโลกนี้ ในพระธรรมปฐมกาลบทที่ 1 พระเจ้าตรัสสั่งให้มนุษย์เป็นผู้ดูแลโลกไม่ใช่ให้เอาเปรียบตักตวงประโยชน์อย่างเดียว ให้เป็นผู้พัฒนาโลกให้ดีขึ้นไม่ใช่ให้ทำลายโลกนี้ ให้เป็นผู้ดูแลความเรียบร้อยเป็นคนต้นเรือนไม่ใช่คนปล้นสะดม ให้เป็นผู้ทำให้ธรรมชาติการทรงสร้างสู่ความสมบูรณ์ไม่ใช่ทำให้เสียหายลดคุณค่าเหลือแต่ซากที่เสื่อมโทรม ไม่มีใครสามารถบ่นว่าพระเจ้าถึงการทรงเลี้ยงดูของพระองค์ว่า พระเจ้าดูแลเลี้ยงดูมนุษย์อย่างน้อยนิดหรือให้อย่างขี้เหนียว พระเจ้าทรงประทานให้มนุษย์อย่างอุดมสมบูรณ์แต่มนุษย์กลับเป็นผู้ทำลาย “พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่มนุษย์ ตรัสแก่เขาว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในอากาศ กับบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน” พระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด เราให้พืชที่มีเมล็ดทั้งหมด ซึ่งมีอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน และต้นไม้อายุขัยที่มีเมล็ดในผลของมันแก่เจ้า เป็นอาหารของเจ้า ฝ่ายสัตว์ทั้งหลายบนแผ่นดิน นกทั้งปวงในอากาศและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดิน ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีลมปราณนั้น เราให้พืชเขียวสดทั้งปวงเป็นอาหาร” ก็เป็นดังนี้” (ปฐมกาล 1:28-30)

พระเจ้าทรงเลี้ยงดูมนุษย์ ทรงประทานสิ่งสารพัดให้อย่างอุดมสมบูรณ์ตั้งแต่เริ่มแรกสร้างโลก แต่มนุษย์เราเองที่ล้มลงจากมาตรฐานการทรงสร้างของพระองค์ ปฏิเสธพระเจ้า ตัดขาดจากความสัมพันธ์กับพระองค์ ประวัติศาสตร์มวลมนุษยชาติได้บ่งบอกเรื่องราวของมนุษย์เราที่ได้กบฏกระด้างกระเดื่องต่อพระเจ้ามาตลอด มนุษย์เอาตนเองเป็นใหญ่ซึ่งส่งผลทำให้ธรรมชาติการทรงสร้างของพระเจ้าเสียหายเสื่อมโทรมเหลือให้เราเห็นเป็น โลกใบนี้ที่มีร่องรอยบาดเจ็บและมลภาวะมากมาย ให้เราหยุดความตะกละตะกลามของเราแต่หันมารับผิดชอบดูแลอนุอมใช้โลกที่พระเจ้าประทานให้เราในทางที่ถูกเพื่อคนรุ่นต่อไปกันเถอะ

5) การบริโภคเผาผลาญที่มากเกินไปจนอย่างชัดเจน

เมื่อไม่นานนี้หนังสือพิมพ์ TIME ได้ตีพิมพ์ภาพชุดเจ้าสาวที่มีราคาถึง 3.6 ล้านดอลลาร์ (สองร้อยล้านบาท) ในหนังสือพิมพ์หน้าเดียวกันนั้นได้มีโฆษณาของสภาภาษาอังกฤษ เชิญชวนขอความช่วยเหลือ เพื่อบรรเทาทุกข์การกันดารอาหารในประเทศโซมาเลีย โดยข้อความว่า “ด้วยเงินเพียง 36 ปอนด์ ท่านสามารถเลี้ยงอาหารเด็ก 1 คนตลอด 1 ปี” และมีอีกคอลัมน์ที่เขียนตอบสนองทั้ง 2 เรื่องนี้ว่า “เรากำลังอยู่ในโลกแบบไหนกันที่เสื้อผ้ายาว 1 ชุดมีมูลค่าเทียบเท่ากับชีวิตเด็กถึง 100,000 คน ? ” พี่น้องคงจะคิดหรือคงจะหวังว่าจะไม่มีใครคิดซื้อและใส่ชุดแบบนี้แน่ แต่ในเดือนมีนาคม 2004 หนังสือพิมพ์ได้รายงานถึงการแต่งงานใหญ่ของลูกสาวเจ้าพ่ออุตสาหกรรมเหล็กที่มีการจัดงานติดต่อกัน 5 วันในกรุงปารีส ในรายงานกล่าวว่าเจ้าสาวได้เช่า Tuileries Garden ที่มีชื่อเสียง 1 คีน เช่า Gallery ในพระราชวัง Versailles อีกคีน และ เช่าพื้นที่สวนสาธารณะเพื่อสร้างปราสาทจำลองสำหรับงานเลี้ยงอีกหนึ่งคีน แล้วยังจัดซื้อ (ซื้อไม่ใช่เช่าหมาล่า) เครื่องบินโดยสาร Air Bus 320 สำหรับรับแขกบินมาจากปารีส ยิ่งไปกว่านั้นยังจ้างนักร้องสาวชื่อดัง Kylie Minogue ให้มาขับกล่อมแขก 30 นาที ด้วยเงิน 550,000 อเมริกันดอลลาร์ หรือ 18,000 อเมริกันดอลลาร์ (584,000 บาท) ต่อ 1 นาที หนังสือพิมพ์ Sunday Times รายงานว่าค่าใช้จ่ายสำหรับการแต่งงานครั้งนี้เป็นเงินถึง 100 ล้านดอลลาร์ (3,500 ล้านบาท) ในเดือนเมษายน 2001 หนังสือพิมพ์ได้รายงานคดีในศาลซึ่งเปิดเผยความลับทางการเงินของ Sir Elton John ว่าเขาได้ใช้จ่ายเงินมูลค่ามหาศาล โดยในช่วงปี 1990's ได้ใช้จ่ายเงินเกือบ 40 ล้านดอลลาร์ (2,240 ล้านบาท) ในเวลาเพียง 20 เดือน ค่าดอกไม้เพียงอย่างเดียวเป็นจำนวนเงินถึง 293,000 ปอนด์ (16.4 ล้านบาท) ค่าใช้จ่ายในบ้านและรถยนต์อีกหลายคน เครื่องเพชรประดับนานาชนิดอีกหลายล้านปอนด์ การใช้จ่ายลักษณะเช่นนี้เราคงจะเห็นได้มากมายจากดารานักร้อง นักแสดงอีกหลายคน พี่น้องคงคิดว่ามีสิ่งต่างๆมากมายที่ดีกว่า ที่มีคุณค่ามากกว่าในชีวิตที่เราควรจะยอมจ่ายเงินให้ หรือ ที่ควรจะสนับสนุนมากกว่านี้ จริงอยู่ที่เราปฏิเสธไม่ได้ว่าอภิมหาเศรษฐีซูเปอร์รวยได้ยื่นมือช่วยเหลือผู้ยากไร้ผ่านมูลนิธิหรือการกุศลมากมาย แต่ในขณะที่เดียวกันภาพของคนเป็นล้านคนที่กำลังจะอดอาหารตายในประเทศโลกที่สาม แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงจากภาพการใช้จ่ายฟูมเฟ้อ ฟุ้งเฟ้อและสิ้นเปลืองของพวกเขา เมื่อเทียบกับความช่วยเหลือที่พวกเขายื่นให้ผู้อื่น การบริโภคเผาผลาญที่มากเกินไปจนขอบเขตอย่างเด่นชัดไม่จำกัดอยู่กับพวกที่มีชื่อเสียงเท่านั้น ในเดือนกรกฎาคม ปี 2001 หนังสือพิมพ์รายงานถึงอาหารค่ำมูลค่าสูงถึง 44,000 ปอนด์ (2.4 ล้านบาท) สำหรับคน 6 คนในภัตตาคารหรูกลางกรุงลอนดอน โดยแยกเป็นค่าอาหารเพียง 250 ปอนด์ (14,000 บาท) ต่อ 1 คน แต่ที่

ราคาแพงมหาโหดมาจากไวน์ Consecutive Historic Vintages 3ขวด ราคา 11,600 ปอนด์ 9,400 ปอนด์ 12,300 ปอนด์ รวมเป็น 33,300 ปอนด์ (1.8 ล้านบาท)

แน่นอนมีคนทีคิดว่ “เงินของฉัน ฉันจะใช้จ่ายยังงี้ก็ได้ตามความพอใจของฉัน” ซึ่งก็คงมีคนจำนวนไม่น้อยที่เห็นด้วย แต่ในที่สุดเราทุกคนต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้กระทำ การใช้ชีวิตของเรา ทรัพย์สินเงินทองและโอกาสต่างๆ ในชีวิตที่เราได้รับ พระเจ้าจะทรงตรัสถามเราไม่เพียงแต่ว่า “เราได้ถวายอะไรให้พระองค์บ้าง?” แต่จะตรัสถามเราด้วยว่า “เราได้เก็บอะไรไว้โดยไม่ยอมถวายให้พระองค์?”

แน่นอนคำถามนี้จะทำให้คุณอยู่ในฐานะที่ไม่ต่างจากคนที่นำละอายเหล่านั้นที่หมกมุ่นอยู่กับการสนองความต้องการของตัวเองโดยการบริโภคผลพลาญเกินขอบเขตอย่างโจ่งแจ้ง

มีเรื่องเล่าถึงบุคคลสำคัญของประเทศอังกฤษในสมัย วิกตอเรีย คือ Sir Moses Montefiore ซึ่งในยุคนั้นยังไม่มีหน่วยงานของรัฐที่ดูแลด้านสังคมสงเคราะห์ คนที่ยากจนข้นแค้นเวลานั้นจะรอดตายอยู่ได้ก็โดยได้รับการช่วยเหลือจากบุคคลต่างๆ ที่เขามีทรัพย์สินบริจาคช่วยเหลือ ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญที่จะทำให้คนที่ยากจนเหล่านั้นไม่อดตาย มีคนหนึ่งได้ถาม Sir Moses ว่า “ท่าน Sir Moses ตัวท่านมีค่าเท่าไร?” Sir Moses นิ่งเงียบครุ่นคิดอยู่สักครู่แล้วท่านก็ได้บอกตัวเลขออกมา ผู้ที่ตั้งคำถามซึ่งรู้ถึงตำแหน่งยศถาวรศักดิ์และทรัพย์สินต่างๆ ที่ท่าน Sir ครอบครองอยู่จึงรีบถามต่อว่า “แต่ทรัพย์สินเงินทองที่ท่านครอบครองอยู่มีค่ามหาศาลมากกว่านั้นยิ่งนัก” Sir Moses Montefiore ยิ้มแล้วตอบว่า “ท่านไม่ได้ถามเราว่า เราครอบครองเป็นเจ้าของทรัพย์สินเงินทองเท่าไร แต่ท่านถามเราว่า เรามีค่าเท่าไร ดังนั้นเราจึงคิดคำนวณว่าตลอดทั้งปีเราได้บริจาคเงินช่วยเหลือทำประโยชน์ต่อผู้ยากไร้จำนวนเท่าไร เพราะค่าของคนเรานั้นอยู่ที่เราช่วยเหลือทำคุณประโยชน์ต่อผู้อื่นๆ มากน้อยเท่าไร” ที่นี้ลองใคร่ครวญวิเคราะห์ดูว่า “ตัวท่านมีค่าเท่าไร ?” โดยไม่ได้วัดจากสิ่งที่คุณครอบครอง แต่วัดจาก “การให้” เงินทองความช่วยเหลือและคุณประโยชน์ที่คุณแบ่งปันให้กับคนรอบข้าง

“การให้” เป็นปกติวิสัยและคุณลักษณะของคริสเตียนทุกคน ผู้ที่ตะกละตะกลามจะ “ให้” ไม่ค่อยเป็นเขาจะรู้จักเพียงการบริโภคเพื่อตนเอง ไม่คิดถึงคนอื่น ไม่คิดถึงพระเจ้า มีคริสเตียนหลายคนทีถวายสิบลดอย่างสัตย์ซื่อ แต่ก็มีคริสเตียนอีกหลายคนทีตั้งใจจะถวายสิบลดให้ได้แต่ยังไม่สำเร็จเสียที การถวายสิบลดคือ การถวายส่วนของพระเจ้าคืนให้กับพระเจ้า เพื่อใช้ในการทำพันธกิจของพระองค์(อยู่ประจำที่ไหนถวายที่นั่น) โดยถวาย 1 ใน 10 ของรายได้ซึ่งเราได้รับ การถวายสิบลดเป็นเรื่องทีประพฤติปฏิบัติติดต่อกันมานานกว่าหลายพันปี โดยเริ่มตั้งแต่สมัยของอับราฮัม (Abraham) ซึ่งถือเป็นเรื่องทีมีเกียรติ “สาธุการแก่พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงมอบศัตู์ทั้งหลายไว้ในเงื้อมมือของท่าน” อับราฮัมก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของนั้นถวาย แก่กษัตริย์เมลคีเซเดค” (ปฐมกาล 14:20) “การถวายนั้นได้เป็นธรรมเนียมบัญญัติในสมัยโมเสส” (มาลาตี 3:6-18) ในยุคพันธสัญญาใหม่ การถวายสิบลดนั้นไม่ใช่เรื่องของธรรมเนียมบัญญัติอีกต่อไป แต่เป็นความชื่นชมยินดีเป็นการตอบสนองด้วยความกตัญญูต่อความรักต่อพระคุณของพระเจ้า (2 โครินธ์ 9:6-11) ยิ่งไปกว่านั้นพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เตือนสอนเราให้ดูแลรักษาเลี้ยงดู “ผู้รับใช้เต็มเวลาที่ปฏิบัติพันธกิจในคริสตจักร” (1 โครินธ์ 9:13-14) เราได้รับการทำทหายจากตัวอย่างของคนทั้งหลายในพระคัมภีร์ทีถวายให้ด้วยใจกว้างขวาง (2 โครินธ์ 8:1-5) ทีสำคัญที่สุดคือ เป็นการตอบสนองต่อการที่องค์พระเยซูคริสต์ทรงยอมสละชีวิตเพื่อเราทุกคน (2 โครินธ์ 8:9) ซึ่งการถวายสิบลดนั้นนำมาซึ่งสง่าราศีของพระเจ้า และพระพรมากมายทีนำมาถึงผู้อื่น และตัวท่านด้วย (2 โครินธ์ 9:12-15) ข้อสังเกต หลักการถวายสิบลดคือท่านเป็นสมาชิกคริสตจักรไหนถวายให้ที่นั่น ถ้าเราคิดจะจัดการแบ่งเงินถวายสิบลดแบ่งถวายที่นั่นทีนี้ตามแต่เราเห็นชอบนั้นไม่ถูกต้อง เพราะเราต้องตระหนักเสมอว่าเงินสิบลดเป็นส่วนของพระเจ้าไม่ใช่ส่วนของเราทีจะมาจัดสรรทีจะให้ตามความพอใจของเรา เราจะเห็นภาพชัดเจนจากการถวายทีพระวิหาร หรือทีธรรมศาลาและคริสตจักรยุคแรกๆ ถ้าทีนี้องคริสเตียนในคริสตจักรยุคแรกจะถวายสิบลดตามความพอใจของตน อ.เปาโลคงไม่มีทางทีจะขอร้องให้คริสตจักรทีมีช่วยเหลือคริสตจักรทีกำลังประสบทุกข์ยากเน

ชายคนหนึ่งมีความประหลาดใจมากทีเห็นเพื่อนถวายเงิน 1 ใน 10 ของรายได้เพื่องานพันธกิจของพระเจ้า เขาารู้สึกว่าไม่มีเหตุผลอะไรทีเพื่อนจะต้องให้พระเจ้ามากมายขนาดนั้น เพื่อนจึงชี้แจงให้เขาทราบว่ “แต่ผมไม่ได้มองแบบคุณ สำหรับผมแล้ว เงินทองทีผมได้รับทั้งหมดเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นเจ้าของ ผมจึงต้องถามเจ้าของว่ ผมจะขอเก็บเงินบางส่วนไว้ใช้บ้าง ซึ่งพระเจ้าทรงอนุญาตให้ผมเก็บไว้ใช้ได้ถึง 90% ของทั้งหมด คุณจะเห็นว่าพระเจ้าของผมหงใจดีใจกว้างทรงยอมให้ผมใช้ของของพระองค์มากถึงขนาดนั้น คุณลองคิดในมุมมองนี้ซิ” ทีนี้องทีรักครับ ท่านได้ถวายส่วนทีเป็นของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อหรือไม่? หรือว่ท่านได้ถวายส่วนทีเป็นส่วนเหลือใช้ของท่าน อย่าให้ความบาปแห่งความตะกละตะกลามลายนวลอยู่ในชีวิตของท่าน แต่จงจัดการกับมันเสียเดี๋ยวนี ก่อนทีมันจะนำท่านสู่ความบาปอื่นๆ อีกและนำท่านไปสู่อุทธรณ์เลยครับ

แล้วเราจะจัดการกับความบาปของ “ความตะกละตะกลาม” ได้อย่างไร? คำตอบคือ เช่นเดียวกับความบาปอื่นๆ เราจะต้องคอยตรวจสอบชีวิตของเราอยู่เสมอและจัดการกับความบาปทันทีอย่าปล่อยให้มันลุกลามไปสู่อื่นๆ (ดูจากชีวิตของ กษัตริย์ดาวิด) เราจะต้องสารภาพความบาปของเราแม้จะเพียงน้อยนิดและขอพระเจ้าทรงช่วยเรา เราจะต้องลงจากบัลลังก์และคืนบัลลังก์ให้กับพระเจ้า ขอมจำนต่อพระองค์ให้พระเจ้าเป็นใหญ่ในทุกๆ ส่วนของชีวิตของเรา เราจะต้องตั้งใจที่จะขอมจำนต่อพระเจ้า พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่จะช่วยให้หลุดพ้นจากพันธนาการต่างๆ ที่ผูกมัดเราอยู่ มีชีวิตใหม่ บุคลิกใหม่ การขอมจำนไม่ใช่เรื่องง่ายๆ แต่เป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่เราจะสามารถมีชีวิตที่บริบูรณ์ได้ และเป็นชีวิตที่มีคุณค่าอย่างแท้จริง

คำถามชวนคิดใคร่ครวญ

- 1) ความบาปของความตะกละตะกลามที่แฝงตัวอยู่ในชีวิตมนุษย์มีลักษณะอย่างไร? และทำไมจึงเป็นความบาป?
- 2) ความตะกละตะกลามมีผลเสียอย่างไรต่อชีวิตของเรา? มีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร? และมีความเกี่ยวข้องกับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร?
- 3) ทำไมเราจึงต้องกำจัดความตะกละตะกลามออกจากชีวิตของเราเดี๋ยวนี้โดยไม่ปล่อยให้มันลุกลามไปสู่อื่นๆ?
- 4) เราจะกำจัดความบาปของความตะกละตะกลามได้อย่างไร?
- 5) เมื่อคุณตระหนักถึงลักษณะบาปของความตะกละตะกลามทั้งห้าประการแล้ว จงสำรวจชีวิตของคุณว่ามีลักษณะบาปของความตะกละตะกลามแบบใดบ้างที่ยังแฝงตัวอยู่ในชีวิตของคุณ แล้วจงจัดการกำจัดมันออกไปจากชีวิตของคุณเดี๋ยวนี้
- 6) ทำไมคริสเตียนจึงถวายสัตย์?
- 7) คุณปฏิบัติหน้าที่ในฐานะคนต้นเรือนดูแลโลกนี้ที่พระเจ้าทรงประทานให้ได้อย่างเต็มความสามารถแล้วหรือยัง? ลองใคร่ครวญดูซิว่ามีอะไรที่คุณสามารถทำได้เพื่อหยุดการทำลายธรรมชาติ และช่วยแก้ไขปรับสภาพแวดล้อมธรรมชาติให้กลับคืนมาอยู่ในสภาพที่ดีอย่างที่ควรจะเป็นตามความมุ่งหมายของพระเจ้าผู้ทรงสร้าง

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน

ศจ.ดร.บัณฑิต บุญอิต